

oplysninger i efterretningsøjemed, straffes med hæfte eller fængsel i indtil 2 år.

Stk. 2. Den, som videregiver oplysning eller fortegnelse af den i stk. 1 nævnte art til fremmede magter eller organisationer, straffes med fængsel i indtil 4 år. Under skærpende omstændigheder — herunder at en oplysning meddeles under krig eller besættelse eller under sådanne omstændigheder, at oplysningens videregivelse kan påregnes at kunne medføre skade på liv eller legeme for den, hvem oplysningen angår — kan straffen stige indtil fængsel i 6 år.“

I bemærkningerne til lovforslaget siges det bl. a.:

Efter at regeringen den 30. september 1968 har besluttet, at efterretningstjenestens registrering ikke må finde sted alene på grundlag af lovlig politisk virksomhed, har der i folketinget været rejst spørgsmål om borgernes garantier for denne beslutnings efterlevelse. Justitsministeren erklærede i folketinget den 27. november 1968, at en fortsat registrering vil være en overtrædelse af tjenesteplichter, og at et sådant forhold altid vil kunne medføre ansvar. (Folketingstidende 1968-69, sp. 1943).

Imidlertid har forslagsstillerne fundet det utilfredsstillende, at regeringsbeslutningen ikke følges op med præcise lovbestemmelser, der utvetydigt forbyder registrering af medborgere i politiets karto- teker på grundlag af de pågældende medborgeres politiske virksomhed. Det har end ikke i folketinget kunnet oplyses, hvorvidt den omtalte regeringsbeslutning er fulgt op af noget cirkulære, der rummer et eksakt forbud mod politisk registrering, eller om regeringens beslutning har givet anledning til ændring eller tilbagekaldelse af tidligere udstedte retningslinjer for registreringer.

Under 1. behandlingen var det kun *justitsministeren* og *ordføreren for forslagsstillerne* (Kjær Rasmussen), der tog ordet. Justitsministeren gav udtryk for, at lovforslaget byggede på en misforståelse. Regeringens beslutning af 30. september 1968 havde fundet udtryk i en instruks fra ministeren til chefen for efterretningstjenesten, og chefen havde meddelt dette videre til alle underordnede. Forholdet ville herefter ligge ganske klart. En overtrædelse som den, forslagsstillerne forestillede sig, ville foruden gennem forfølgning efter reglerne i tjenestemandsløven kunne rammes efter reglerne i straffelovens § 156.

Forslaget blev herefter henvist til et udvalg, der ikke afgav beretning eller betænkning over forslaget.